

Sygn. akt VI Gz 163/15

POSTANOWIENIE

Dnia 15 czerwca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie VI Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Renata Bober (spr.)

Sędziowie: SO Anna Walus – Rząsa

SO Anna Harmata

Protokolant: st. sekr. sądowy Agnieszka Krztoń

po rozpoznaniu w dniu 15 czerwca 2015 r. w Rzeszowie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku (...) S.A. we W.

przy udziale dłużnika Budownictwo (...) Sp. z o.o. w P.

o orzeczenie upadłości obejmującej likwidację majątku dłużnika

na skutek zażalenia wnioskodawcy na postanowienie Sądu Rejonowego w Przemyślu V Wydziału Gospodarczego z dnia 30 marca 2015 r., sygn. akt V GU 21/14

postanawia: oddalić zażalenie.

UZASADNIENIE

(...) SA we W. wnioskiem z dnia 29 października 2014r. wniósł o orzeczenie upadłości obejmującej likwidację majątku dłużnika Budownictwo (...) Sp. z o.o. w P., domagając się również zabezpieczenia majątku dłużnika poprzez ustanowienie tymczasowego nadzorcy sądowego oraz zarządu przymusowego nad jego majątkiem.

Postanowieniem z dnia 5 listopada 2014r. Sąd Rejonowy w Przemyślu zabezpieczył majątek dłużnika poprzez ustanowienie tymczasowego nadzorcy sądowego w osobie A. B.. Tymczasowy nadzorca sądowy w dniu 11 lutego 2015r. złożył sprawozdanie z wykonanych czynności oraz opinię w przedmiocie podstaw do ogłoszenia upadłości.

Sąd Rejonowy w Przemyślu postanowieniem z dnia 24 lutego 2015r. przyznał tymczasowemu nadzorcy sądowemu wynagrodzenie w kwocie 4.004,35 zł plus podatek VAT. Ponieważ wnioskodawca w piśmie z dnia 5 lutego 2015r., które wpłynęło do Sądu 10 lutego 2015r. cofnął wniosek o ogłoszenie upadłości dłużnika – Sąd Rejonowy postanowieniem z dnia 30 marca 2015r. umorzył postępowanie w sprawie na podstawie art. 355 § 1 i 2 kpc w zw. z art. 35 Puin i nakazał ściągnąć od wierzyciela na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Przemyślu kwotę 4.925,36 zł (brutto) tytułem wydatków na wynagrodzenie tymczasowego nadzorcy sądowego, podając w uzasadnieniu, że zgodnie z ogólną regułą wyrażoną w art. 130⁴ kpc strona która wnosi o podjęcie czynności związanych z wydatkami obowiązana jest do ich pokrycia.

Zażalenie na powyższe postanowienie w całości, a więc także w zakresie umorzenia postępowania, wniósł wnioskodawca domagając się jego uchylecia w całości - zgodnie z art. 386 kpc w zw. z art. 35 Puin.

Skarżący przede wszystkim zarzucił, że Sąd I instancji nie powinien był w sprawie podejmować jakichkolwiek czynności, bowiem nie została uiszczona właściwa opłata od wniosku o ogłoszenie upadłości. W jego ocenie nie można przyjąć w tej sytuacji by wnioskodawca, który wniósł o podjęcie czynności związanych z wydatkami, obowiązany był do pokrycia kosztów wynagrodzenia tymczasowego nadzorcy sądowego. Zarzucił też, że nie wniósł w sposób skuteczny i wiążący dla Sądu wniosku o ogłoszenie upadłości, tym samym nie złożył też skutecznego wniosku o ustanowienie tymczasowego nadzorcy sądowego. Na skutek błędnego i przedwczesnego doręczenia przez Sąd odpisu wniosku dłużnikowi, podjął jednak z dłużnikiem pertraktacje ugodowe i po wyrażeniu przez niego chęci spłaty wierzytelności doszło do porozumienia pomiędzy nimi. Niecelowe było zatem późniejsze uzupełnienie opłaty sądowej, skoro w wyniku realizacji tego porozumienia wnioskodawca stracił status wierzyciela. Cofnięcie wniosku o ogłoszenie upadłości miało na celu zatrzymanie podejmowania kolejnych czynności przez Sąd.

W ocenie wnioskodawcy to Sąd Rejonowy doprowadził swoim błędnym działaniem do powstania nieuzasadnionych kosztów postępowania, którymi wnioskodawca nie powinien być obciążany.

Nadto skarżący zarzucił, że rozstrzygając o wysokości wynagrodzenia nadzorcy Sąd oparł się jedynie o jego twierdzenia w przedmiocie poczynionego nakładu pracy, pomijając przy tym rzeczywisty ten nakład. Sąd Rejonowy pominął też w treści uzasadnienia postanowienia, co dało mu podstawę do rozstrzygnięcia w tym zakresie. Błędnie też Sąd ten przyjął, iż sprawa nie była merytorycznie rozstrzygana. Podejmując bowiem decyzję o zabezpieczeniu majątku dłużnika Sąd musiał stać na stanowisku, że wierzyciel uprawdopodobnił, iż istnieją przesłanki do ogłoszenia upadłości dłużnika, a tym samym zabezpieczenia jego majątku. Podkreślił, że wniesienie wniosku o ogłoszenie upadłości było merytorycznie uzasadnione, a przyczyna jego cofnięcia wynikała z porozumienia stron i częściowej spłaty należności przez dłużnika – na co wskazuje oświadczenie podpisane przez przedstawiciela wnioskodawcy oraz dłużnika dołączone do zażalenia (zarzuty zażalenia k. 74 do 81 akt sprawy).

W ocenie Sądu Okręgowego zażalenie należy uznać za bezzasadne.

Trzeba przede wszystkim wskazać, że wbrew stanowisku skarżącego okoliczność, iż omyłkowo nie została przez Sąd Rejonowy pobrana opłata sądowa od wniosku o ogłoszenie upadłości dłużnika – nie może wywołać skutków w postaci konieczności uznania, że wniosek przedmiotowy nie został złożony. W sytuacji bowiem, gdy sąd nadaje sprawie bieg, pomimo braków w zakresie opłaty od pozwu czy też wniosku – w orzeczeniu kończącym orzeka w tym przedmiocie - stosownie do art. 113 ust 1 w zw. z art. 83 ust 2 oraz 12 i 74 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w zw. z art. 108 § 1 kpc.

Powyższe wynika z faktu, że zasadą obowiązującą w ustawie z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych jest odpłatność postępowania (art. 2 ust 2 tej ustawy).

Zaznaczyć też trzeba, że wniosek o ogłoszenie upadłości złożony został w dniu 31 października 2014r., a postanowienie o zabezpieczeniu (zgodnie z wnioskiem wierzyciela) wydane zostało w dniu 5 listopada 2014r. i doręczone zostało także wnioskodawcy. Trudno więc przyjąć, jak chce tego skarżący, że to działanie Sądu (poprzez błędne nadanie sprawie biegu) spowodowało koszty, w tym w postaci wynagrodzenia nadzorcy – skoro wnioskodawca miał w pełni świadomość, że zabezpieczenie w powyższym zakresie zostało dokonane i że będzie musiało to wiązać się z określonymi kosztami. Trzeba też podkreślić, że obowiązujące przepisy nie nakładały wprost na Sąd obowiązku wcześniejszego pobrania od wnioskodawcy zaliczki na koszty tego zabezpieczenia (choć praktyka sądów w tym zakresie jest różna).

Reasumując powyższe, w pełni trafnie przyjął więc Sąd I instancji, że koszty postępowania związane z przedmiotowym wnioskiem powinny obciążać wnioskodawcę, tym bardziej, że Sądowi nie były znane motywy cofnięcia wniosku – co mogłoby ewentualnie, jak wskazano w uzasadnieniu, dać podstawę do orzeczenia o tych kosztach przy zastosowaniu zasady odpowiedzialności za wynik. Trzeba też przypomnieć, że w sytuacji gdy nie ma odpowiednich uregulowań w przepisach prawa upadłościowego i naprawczego – a z taką sytuacją mamy do czynienia w przedmiotowych kwestiach, zastosowanie znajdują przepisy kodeksu postępowania cywilnego (Księga I). Po myśli zaś przepisów kpc zasadniczo

w razie cofnięcia pozwu (wniosku) to stronę inicjującą uznaje się za przegrywającą sprawę (art. 203 kpc), chyba, że cofnięcie to następuje na skutek np. zapłacenia dochodzonej pozwym należności po zawiśnięciu sporu.

W niniejszej sprawie, tak jak wspomniano wnioskodawca w piśmie z dnia 5 lutego 2015r. oświadczył, że cofa wniosek o ogłoszenie upadłości dłużnika, bez podania przyczyn powyższego – co w pełni uzasadniało rozstrzygnięcie Sądu I instancji zawarte w pkt II zaskarżonego postanowienia, w świetle powołanego przepisu art. 130⁴ kpc.

Nie można też przyjąć aby treść dołączonego przez wnioskodawcę do zażalenia oświadczenia wskazywała na możliwość odmiennej oceny w tym zakresie.

Zaznaczyć trzeba, że przedłożone (w kserokopii) oświadczenie wskazuje jedynie, że w razie dokonania wpłaty przez dłużnika kwoty 20.000 zł - z której zresztą kwota 2.800 zł miała zostać zaksięgowana na poczet kosztów postępowania upadłościowego, wnioskodawca cofnie wniosek o upadłość.

Powyższe w żaden sposób nie wskazuje więc aby przy dokonaniu tej częściowej wpłaty wnioskodawca utracił pozycję wierzyciela, a tym samym legitymację czynną w sprawie, a indywidualnie podjęta decyzja w przedmiocie cofnięcia wniosku o ogłoszenie upadłości nie może skutkować przyjęciem, iż to na dłużniku spoczywać winien ciężar poniesienia kosztów z wnioskiem tym związanych, które zresztą, jak wskazano zobowiązał się w części zwrócić wnioskodawcy.

Odnosząc się natomiast do zarzutów dotyczących wysokości tych kosztów zauważyć trzeba, że postanowienie w tym przedmiocie zostało wydane przez Sąd Rejonowy w Przemyślu z dnia 24 lutego 2015r. i doręczone także wierzycielowi z pouczeniem o zażaleniu (zwrotne potwierdzenie odbioru k. 70). Wobec niezaskarżenia tego postanowienia w przewidzianym przepisami terminie, jest ono już prawomocne, wobec czego nie może być kwestionowane na etapie rozpoznawania zażalenia na postanowienie z dnia 30 marca 2015r.

Mając więc na uwadze powyższe, skoro wnioskodawca cofnął wniosek, postanowienie o umorzeniu postępowania w świetle art. 355 § 1 i 2 kpc w zw. z art. 35 Prawa upadłościowego i naprawczego było w pełni zasadne, trafne jest również postanowienie nakazujące ściągnąć od wierzyciela wskazaną w pkt II kwotę tytułem wydatków na wynagrodzenie tymczasowego nadzorca sądowego jako znajdujące uzasadnienie w ogólnej zasadzie wynikającej z przepisu art.

130⁴ kpc, jak również po myśli art. 113 ust 1 w zw. z art. 83 ust 2 oraz art. 12 i 74 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.